

Tình Trong Không Gian

Trang Y Hạ

MỘT

Trong cuộc sống - đôi khi có những chuyện xảy ra quá bất ngờ mà dù có tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng nổi. Trần ngồi ôn lại - quãng đời tuổi thơ, quãng đời chinh chiến, quãng đời đầy ải trong lao tù... Trần mới nhận ra rằng tất cả đều có nguyên ủy của từng giai đoạn.

Thời tuổi thơ - Trần rời bỏ quê hương gốc, theo cha mẹ đi lên vùng Cao Nguyên lập nghiệp - khi ấy Trần mới được bảy tuổi. Sinh ra ở một nơi, trưởng thành ở một nơi khác - chính điều này đã để lại trong tâm trí thơ ngây của Trần một sự "chia đôi"! Trần hay nghĩ về quê hương thứ nhất...!Trần nhớ mơ hồ về nơi chôn nhau cắt rốn... Trần ao ước có một ngày sẽ trở lại thăm quê cũ, đi trên những nẻo đường làng dưới bóng tre mát rượi... Ao ước chỉ là ao ước!

Sống trên vùng cao nguyên mưa rừng nắng quái cộng với sương mù gió lạnh, buổi sáng mở mắt ra là thấy núi rừng chập chùng bất tận có khi sương lạnh che khuất gần như suốt ngày, suốt tuần... Tầm mắt Trần bị che chắn bưng bít, sống như là bị tách biệt với thế giới bên ngoài. Trần học ở làng rồi ra Tỉnh học... Dù học ở Tỉnh thì chung quanh cũng là rừng và rừng. Trần phải tìm đọc rất nhiều sách kể cả sách dịch để bồi bổ thêm kiến thức.

Chiến tranh là vết dầu loang - loang tới tận làng quê nơi Trần và gia đình đang sinh sống. Và, như bao người thanh niên khác Trần phải tạm xếp bút nghiên đi vào chiến trường. Tình yêu chưa vướng bận. Thời gian chín năm phục vụ trong quân ngũ Trần chưa có nổi một mối tình nào gọi là "tình lớn". Tất cả chỉ quen nhau năm ba tháng, gặp nhau vài ngày rồi lại ra đi... Đòi lính gian nan quanh đi, quần lại đều trông mong vô mấy ngày phép. Trần chưa bao giờ làm tiệc sinh nhật cho chính mình. Trần chưa bao giờ tham dự hay tặng hoa, tặng quà cho bạn gái hay người yêu. Điệp khúc tình yêu đứt đoạn thời chiến chinh cứ mãi lập đi, lập lại cho tới ngày quăng súng đầu hàng!

Trần rời trại tập trung "cải tạo" sau hơn bảy năm miệt mài "*lao động là vinh quang*". Tốt nghiệp ra trường với mảnh bằng "*Giấy Tha*". Tha chết nhưng không tha "*lý lịch*". Trần thấm hiểu cuộc đời Trần từ nay sống cũng như đã chết; lấy cái chết cho cả con cháu sau này bởi cái lý lịch "Ngụy" mà phe chiến thắng tặng cho! Từ đó, tình yêu của Trần coi như hoàn toàn chấm dứt và cho dù sau này có gặp một người phụ nữ gồng mình yêu Trần đi chăng nữa - cũng không là một tình yêu lớn - lớn làm sao được khi trong lòng mang một nỗi buồn vô tận của lịch sử. Trần là người cầm viết. Thời ở lính - văn thơ là một nghề nghiệp đối với Trần. Người cầm viết trong lòng lúc nào cũng có tình yêu. Tình quê hương, đất nước, đồng bào, cuộc sống, tha nhân, thiên nhiên và dĩ nhiên là có tình yêu đôi lứa. Nhưng tất cả các thứ tình yêu đó bây giờ đối với Trần là một thứ xa lạ. Trần mang trong mình một thân chữ nghĩa, nhưng Trần không có một cơ may nào viết ra một tác phẩm... Có lẽ nào phải - im lặng và im lặng cho tới ngày xuôi tay nhắm mắt?! Biết là vậy, Trần vẫn nuôi hy vọng sẽ có một ngày; một ngày Trần vung ngòi viết trở lại và tìm được một mối tình lớn cho chính mình, cho văn thơ của mình.

Ngày đó đã tới! Đó là ngày Trần đi tỵ nạn chính trị! Trần có đất để vung ngòi viết, còn mối tình lớn để hiểu cuộc đời Trần và thơ văn của Trần thì chưa có. Tại vì sao Trần phải lặn lội đi tìm một mối tình lớn "tình thơ văn". Tìm một nữ hoàng để quỳ xuống dâng lên công trạng... Một Don Quixote với "công nương Dulcinea Del Toboso". Trong nội tâm của Trần luôn luôn bị dẫn vật bởi quá khứ... Trần không bao giờ yêu người phụ nữ có vẻ đẹp bên ngoài. Trần rất khó khăn khi trao tình cảm cho một người phụ nữ mà Trần chưa có thể tin tưởng. Trần cần một sự đồng điệu trong tâm hồn, trong thơ văn. Trần cần một sự chung thủy bao dung của một "thiên thần"... Trần vẫn chờ một mối tình lớn - dù là - tình trong không gian phẳng lặng! Trần ghét cay, ghét đắng những ai khinh thường hay chà đạp lên nhân phẩm phụ nữ! Trần ao ước có một Chung Tử Kỳ để lắng nghe tiếng thơ thồn thức trong tác phẩm của Trần. "*Thiện tại hồ cổ cầm, ngụy ngụy hồ nhược Thái Sơn. Thiện tại hồ cổ cầm, đấng đấng hồ nhược lưu thủy*" [Chí để tại núi cao, vờn vờn tựa Thái Sơn. Chí để nơi dòng nước chảy, mệnh mang như sông nước]. Ai là người hiểu cho đây...?!

HAI:

Trần ngụ nơi quê hương thứ hai, lãnh thổ mà người ta gọi là "cường quốc số một thế giới". Trần cảm nhận mình là một loại tầm gửi được tồ về sơn phết cho dung hòa với rừng núi bao la nơi xứ người... Trong lòng Trần nhớ về quê hương thứ nhất, nhớ da diết... Trần không hận thù lịch sử, không lên án lịch sử. Trần sống theo lời của Chúa "Các con hãy tha thứ để được thứ tha". Trần viết văn, làm thơ.... Văn thơ của Trần - In cũng có, đăng trên các website cũng có, viết blogs riêng cũng có, trên facebook cũng có. Trần thích viết blogs hơn là đăng thơ văn trên facebook.

Trên facebook... Trần đăng một số bài thơ và truyện ngắn... Một hôm... Trần ngạc nhiên khi thấy có một nàng đọc thơ Trần... Nàng để lại lời nhận xét sâu xa và hình ảnh với lời khen...! Trần không mấy quan tâm để ý tới nàng, cho tới một hôm Trần đăng bài thơ có cái tựa: Nàng Thơm - nội dung nhớ về vùng Mỹ Lệ - Cần Đước. Cái nôi của Gạo Nàng Thơm nổi tiếng từ xưa tới nay.

Trần cũng không thể ngờ - bài thơ đã làm cho nàng xúc động... Từ đó Trần và nàng thường xuyên họa thơ qua lại... Thơ của nàng là một "thông điệp" của tình yêu tràn vô tâm lòng của Trần lúc nào không hay. Trần cảm thấy trong hồn hơi khác lạ, đêm đêm Trần cảm nhận nghe có tiếng thở dài bên kia bờ đại dương. Và, giấc ngủ của Trần cũng chập chờn... Đôi lúc Trần tự vấn - đây có phải là tình yêu thật sự hay là chỉ là ảo ảnh từ không gian, thần hoặc là những tiếng đại bác của một thời chinh chiến vọng về...! Trong những tháng năm hành quân triền miên - tình yêu đối Trần là một thứ "xa xỉ phẩm"- nói không yêu cũng không đúng. Tình yêu tới rồi đi bởi không có thời gian nuôi dưỡng...! Trần chưa bao giờ có một mối tình gọi là "tình lớn" và được sống trong cảnh thanh bình để... "*Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên*". Một đoạn đời chiến binh của Trần cũng là một đoạn đời tuổi trẻ tươi đẹp đã đem vung vãi khắp núi rừng; đã đem trả món nợ đời trai cho quê hương, cho tổ quốc.

Một ngày nọ, nàng chuyển cho Trần hàng chục tấm ảnh thời nàng còn đang học Trung Học, có cả bạn hữu chụp chung với nàng. Trần thích những tấm ảnh nàng mặc quần ống loe - trông rất là xinh xắn. Trần ngắm nhìn dung nhan "thiên thần" của nàng, Trần hồi tưởng lại thời xa xưa, thời còn cắp sách tới trường, những buổi tan trường Trần lẽo đẽo theo các cô bạn và hẹn hò rủ cả đám đi ăn chè "*sâm bồ lương*"... Ngày vui qua thật mau...!

Trong lòng Trần rất đổi ngạc nhiên... Tại sao nàng có thể tin tưởng ở nơi Trần...? Một người đàn ông lưu vong - thật xa lạ đối với nàng. Trần đoán già, đoán non: Có thể đây là "tín hiệu" tình yêu thứ hai của nàng cho Trần biết - Chỉ có Trần mới đủ tâm, đủ tầm bảo vệ một quá khứ tươi đẹp, lổn lẫy, hồn nhiên của một thời con gái như nàng - Chỉ có Trần - một người lính chỉ huy dạn dày sương gió trên chiến trường mới là chỗ dựa của nàng. Chỉ có Trần một người đàn ông, một người làm thơ, viết văn, mới thấu hiểu cạn kẻ lẫn tiếc thương một thời áo trắng sân trường... Và, hơn nữa là một người "thua trận" bị đày đọa nhiều năm trong lao tù, bị loại ra khỏi cái xã hội hiện thời mới đầy đủ kinh nghiệm diu nàng đi trên bước đường đời... Trần cảm động khi cảm những tấm ảnh một thời thơ ngây ấy của nàng. Bất giác, Trần... áp các tấm ảnh của nàng lên ngực. Trần nghe vùng tuổi thơ, vùng kỷ niệm, vùng đau thương... ủa về làm cho tim Trần nghẹt thở! Trần làm thơ về đời lính từ thời còn ở lính - một đời lính không may mắn bị lịch sử lãng quên, bị loại trừ chính trên quê cha đất tổ... Trần có nhiều bài thơ lính pha tình yêu lính của Trần. Trần lại lấy hình thời trung học của nàng tặng để làm phong cho các bài thơ... Đây là giai đoạn tình yêu nở rộ đẹp nhất - cho dù chưa gặp mặt nhau. Trong lòng Trần đôi khi cũng có nuôi tiếc "*Hận bất tương phùng vị giá thời*". Hạn chẳng gặp nhau khi chưa hứa hôn.

Người xưa nói : "*Văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình*". Đó là thời xa xưa. Thời văn minh thì chuyện thấy hình hai bên qua video là chuyện bình thường. Trần và nàng vẫn thấy mặt nhau, nghe giọng nói của nhau... Trần đã nghe nàng khóc; nàng khóc nhiều lần với Trần... Trong tiếng khóc của nàng mang một nỗi sầu u uẩn [mãn tính] chứ không phải là tiếng khóc nhất thời. Ban đầu Trần hoang mang, hồ nghi..., nhưng dần dà Trần thấm tiếng khóc của nàng vô trong lòng lúc nào không hay, có điều nàng không chịu giải thích tại vì sao nàng khóc. Một thời gian sau nàng cũng cho Trần biết đại khái là - cuộc hôn nhân của nàng là cuộc hôn nhân nhiều "khuyết tật", dẫn tới gãy vỡ...!

BA:

Trần là người lính; người lính cầm súng, cầm viết, nhưng chẳng may bị chết đứng giữa trời "*Bó thân về với triều đình. Hàng thân lơ láo phận mình ra chi*". Nỗi buồn của người "thua cuộc" luôn dần xé, tức tưởi trong những năm tháng tù đầy... Trần không thù hận hay đổ thừa cho một ai... Trần nghĩ sâu xa đó là một vòng tròn - tan rồi lại hợp của tạo hóa; một chu kỳ của lịch sử...! Ngày ra tù, Trần cảm thấy vô cùng lạc lõng giữa quê hương mà bảy năm trước đây thời Trần đã được đất mẹ ôm ấp. Bây giờ, Trần như một đứa con ngoài giá thú không một ai thừa nhận! Ở dưới quê, Trần không chịu nổi định kiến khắc nghiệt của hận thù... Trần mò về Saigon sống lang thang khắp nẻo... May mắn gặp lại người đệ tử - xưa cũng là lính. Anh ta chỉ "học tập" tại địa phương vài ba ngày... Anh ta kéo Trần về căn gác ở chung cư. Anh ta có vợ và hai con. Anh ta giới thiệu cho Trần chỗ thuê xe xích-lô để chạy kiếm sống... Trần ở nhà anh ta được vài tháng thì chị vợ tỏ vẻ như muốn đuổi Trần ra khỏi nhà. Biết ý... Trần chỉ xin để quần áo và tắm rửa... Tối, tối... Trần ôm cái mền mỏng ra ngủ trên sạp ở ngoài chợ An Đông.

Sau một chín bảy mươi lăm, xe xích-lô bản số chính gốc có giá cả một "cây vàng". Người thuê xe càng ngày càng đông. Chủ xe có sáng kiến làm phiên bản xe mới mang biển số "F". Trần chỉ thuê được xe bản số "lụi" đó mỗi ngày hai giờ vào buổi sáng sớm, có khi vào buổi tối. Hết giờ phải trả xe để cho người khác thuê. Trần biết thân, biết phận của mình, bản tính Trần hiền lành để mền lại hay nhường nhịn... Chủ xe thấy vậy thương tình, cho Trần mượn xe cả ngày. Các chị tiểu thương có sạp buôn bán cũng rất mền Trần. Do đó các chị nhờ Trần chở hàng đi bỏ mối khắp nơi, luôn tiện đòi nợ tiền cũ dùm. Trần ăn nói chững chạc, lịch sự, nhất là đôi mắt rất có thần - chủ nợ cũ cù cưa cỡ nào Trần cũng thuyết phục được... Những lần đòi nợ thành công các chị có "bồi dưỡng" phần trăm nhưng Trần không bao giờ nhận. Công việc chạy xe ổn định, Trần "phát" lên, không còn lo bữa đói, bữa no nữa!

Ban đêm ngủ trên sạp chợ [sạp hàng của mấy chị], Trần không dám giăng mền vì sợ người ta phát giác, Trần đắp tấm mền mỏng, đầu che mền thâm thấp tránh muỗi. Thịnh thoảng có một vài con gián chui vô người, Trần cảm thấy ớn lạnh... Trần có đọc truyện kiếm hiệp Kim Dung. Trần nhớ đoạn Cửu Chỉ Thần Cái Hồng Thất Công cùng với Âu Dương Phong so tài võ công cao thấp hàng chục ngày trên đỉnh núi đầy tuyết... Đói, họ đi bắt con Gián ăn tạm... Trần cho rằng con Gián sống ở trên vùng núi tuyết chắc là trong sạch hơn con Gián ở chợ An Đông. Trời khuya thanh vắng Trần nằm nghe tiếng chuột, bọn chúng ca [rúc] liên tục một điệu nhạc đi kiếm ăn... Chúng xem Trần như một người bạn thân quen nên không tới quấy rầy giấc ngủ. Một hôm đêm đã khuya. Trần giật mình khi nghe có tiếng người; không phải một người. Trần choàng dậy thấy có tới bốn người qua ánh đèn le lói... Trần nhận ra bọn "Du thủ, du thực" vì đã có lần Trần thấy bọn chúng hù dọa mấy chủ sạp xin tiền... Một người trong bọn nói:

- Tao không muốn thấy mày ở đây.

Chúng sấn tới... Trần bình tĩnh dựa lưng vô cây cột sạp, tay cuộn cái mền... Bất thần... Trần tung cái mền vô mặt đứa đi đầu bên phải. Đứa này bị một đòn "Dương đông kích tây" quá bất ngờ nên luống cuống... Thật nhanh, Trần tung một cú đá qua đứa bên trái, đứa này té xuống...! Trần nhanh như cắt quay người trở lại đứa đang bị vướng cái mền... Trần tung tiếp một cú đá... Hấn ngã chúi trên sạp gỗ. Trần cúi xuống khóa hai tay của Hấn. Tên này có lẽ là tên đầu đàn. Hấn ú ớ...! "Đại ca" tha cho em! Em biết lỗi...! Hai đứa còn lại chân run đứng không muốn vững. Trần nói với mấy người đó rằng:

- Tôi không phải là đại ca... Tôi chỉ là người không nhà, ban đêm tới đây để ngủ tạm!

Trần móc túi lấy hai mươi đồng bạc ấn vô tay đứa bị đá té ngã, nói:

- Hãy đi mua dầu mà xúc...! "

Ngày hôm sau và những ngày kế tiếp Trần không thấy mấy người đó trở lại đi "xin tiền" mấy ông bà chủ sạp, hay ban đêm tới quấy rầy Trần nữa.

Trời ban cho Trần một thân thể cao to, tràn đầy sức khỏe. Ngày còn ở Lính Trần đi hành quân triền miên đây đó khắp núi rừng Cao Nguyên mà chẳng bịnh gì ngoài hai lần bị thương. Ngày "*Tàn cơn binh lửa*" ở cái tuổi hai mươi lăm, cái tuổi đẹp nhất của người con trai chưa vợ. Lúc đó sự nghiệp còn đang chờ phía trước, tình yêu hứa hẹn một ngày về...! Hơn bảy năm tù đầy nhục nhã vẫn không quật ngã được Trần. Vậy mà, nơi cái chợ An Đông này Trần gục ngã mới thật là xấu hổ... Trần chạy xe bỏ hàng bất kể nắng mưa mong sao có tiền độ nhật, còn dư ra chút đỉnh gửi về giúp mẹ, giúp em và nuôi con. Do ăn uống thất thường, thêm nỗi nhớ mẹ, nhớ em, nhớ con gái thơ dại mất mẹ lúc mới bốn tháng tuổi; cộng với đêm nằm trên sạp chợ, sương đêm gió chướng đã quật ngã Trần... Một đêm nợ Trần quán cái mền ngồi thu lu chờ cơn mưa tạnh. Trần nghe trong

người nóng ran... Sáng ra Trần thấy các chị đã lột áo của Trần... cạo gió, xoa dầu khắp thân thể và mười đầu ngón chân, ngón tay. Thân thể Trần bây giờ như cục bột để cho các chị tha hồ nhào nặn xoa bóp... Các chị mua cháo, vừa thổi vừa đút cho Trần ăn. Các chị sắp xếp cho Trần nằm nghỉ tạm tại sạp. Buổi trưa Trần thấy khỏe, lại tiếp tục chạy xe mặc cho mấy chị ngăn cản...!

BÓN:

Tình yêu bắt nguồn từ trong cõi ảo giờ đã bước ra đời thực - bằng xương, bằng thịt... Trần chợt nhớ tới câu chuyện tình "Tú Uyên - Giáng Kiều" thời nhà Trần... Tuy hơi có hoang đường nhưng là một tình yêu "cõi ảo" mang một vẻ đẹp của sự chung thủy, tràn ngập sự bao dung, tha thứ cũng như động viên dìu dắt nhau đi tới niềm hạnh phúc bền lâu... Trước khi tới với nàng, Trần cũng đã khẳng định trong lòng rằng - Nàng chính là "Kiều Nguyễn Nga" Đẹp từ trong tâm hồn, chung thủy, lại có tấm lòng nhân hậu.

Trần được nàng cho biết là - lúc Trần sống vất vưởng ở chợ An Đông... Thời gian đó nàng cũng đang ngụ ở đường Nguyễn Trãi [gần chợ Bàu Sen] để hoàn tất năm cuối của chương trình Trung học phổ thông... [Tính ra nàng nhỏ hơn Trần mười bốn tuổi]. "*Ta với em đâu thành hai thế hệ, cho dù em mười sáu ta ba mươi...*". Trần mỉm cười:

- Không biết lúc đó mình có khi nào chở nàng đi vòng vòng Saigon không nhỉ?

Tình trong không gian [cõi ảo] vẫn là tình yêu. Ngày xưa Tú Uyên - Giáng Kiều cũng từ trong cõi ảo bước ra mà gầy nên duyên chồng vợ. Cõi ảo hóa cõi thật, mới là đáng quý, đáng trân trọng. Cõi thật sờ sờ ra đó mà thành cõi ảo, thành gian dối thì có thật cũng như không...! Trần cảm ơn nàng đã cho Trần một không gian tình yêu. Một cuộc tình không gian có hơi thở của tình yêu thơ văn... Và, có dĩ vãng thẳm trầm của trần và của nàng.

*Nàng từ trong ảnh bước ra
đêm đêm cứ tưởng ta là Tú Uyên.
[tyh]*

Trang Y Hạ
San Francisco. Sept 1. 2017